

Fermansen: Det har ikke været Forslagsstillernes Mening, at dette Lovforslag skulde berøre enten Selskabsstiftelser eller andre slige Anstalter, Behandlingen af smitsomme Sygdomme eller Foranstaltninger, som træffes mod deres Udbredelse. Vi have troet, at naar § 7 nævner Forordningen 5te September 1794, og hvad der for Dyrigt i den gjældende Lovgivning staar i Strid med nærværende Lov, som det, der skal hæves, at det saa var klart nok vist hvad man vilde, og hvad man ikke vilde ændre. Det har paa ingen Maade været vor Mening at foretage Noget, som kunde gribe forstyrrende ind i Statens Omsorg i den nævnte Henseende, og vi gaa ind paa ethvert betryggende Forslag i den Retning, ligesom vi ere overordentlig villige til med den høitærede Ministers Hjælp at mægleret mellem de to forskellige Retninger, som den høitærede Minister anførte; begge have deres Berettigelse hver paa sin Side. Dersom Lovforslagets Bestemmelser ikke ere fyldestgjørende i saa Henseende, saa er det os, som jeg allerede udtalte i mit første Foredrag, slet ikke om at gjøre at faae Loven just i denne Stikfælsse. Kunne vi faae den bedre, og skulde det være muligt at mægler mellem disse to berettigede Krav, saa ere vi som sagt villige til at gaa ind derpaa. Men vi mene kun, at den nuværende Ordning ikke mægler retfærdig mellem de to Hensyn. Vi kunne derimod ikke indse, at dette har Noget at gjøre med den høitærede Ministers Udtalelser om en Løsning af alle Baand. Vi betragte Sagen fra et lignende Synspunkt, som naar den høitærede Minister nys nævnte, at man med Hensyn til Karantænevæsenet og deslige var gaaet for vidt og derfor maatte lempe ved det Bestaaende. Vi tro, at man, som Forholdet nu er, er gaaet for vidt i Omsorg fra Statens Side, og at vi derfor nu saa snart som muligt skulde søge at komme saavidt muligt til det Rette i saa Henseende. Det var vistnok et ufuldstændigt Udtryk fra min Side, der bragte den høitærede Minister til at tillægge mig den Mening at Ministeren skulde have sagt, at hele Statens Grundvold skulde ryste, hvis dette Forslag blev vedtaget. Jeg sagde, hvis jeg da ikke har taget meget feil i

Udtrykket for min Mening, at Ministerens Udtaler gif ud paa, at ved slige Frihedsbestræbelser vilde bestaaende Samfundsindretninger rystes i deres Grundvold, og ganske vist tænkte jeg derved paa det Samme, som den høitærede Minister mente, nemlig Medicinalforfatningen, men ved Siden deraf kom jeg til at nævne de andre Forhold for deraf at hente Bidnesbyrd om, at man paa alle Omraader har brugt det samme Udtryk, naar der var Tale om en større Frihed.

Bønløfte: Jeg har naturligvis set paa § 7 paa samme Maade som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, der nu satte sig, har set den, men naar vi have set feil, og det ikke forholder sig saaledes, som vi have ment, saa maa vi naturligvis indrømme, at Loven paa dette Punkt trænger til en væsentlig Ændring.

Madsen: Jeg har med Fornøielse hørt saavel den ærede Ordfører for Forslagsstillerne som den høitærede Minister. Jeg indser godt, at det er et alvorligt Spørgsmaal, som foreligger, men jeg havde troet, at Forslagsstillerne nærmest fremkom med dette Lovforslag som en Art Forespørgsel. Dgsaa jeg tror, at Sagen trænger til en alvorlig Overveielse, men hertil er der vistnok ikke Tid i denne Samling, og jeg skal derfor henstille til de ærede Forslagsstillere at tage deres Forslag tilbage. Hvis de ikke kunne bevemme sig dertil, vil jeg stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling og ønske den henvist til et Udvalg, for at den nærmere kan blive drøftet; men jeg har imidlertid ikke kunnet tilbageholde den Henstilling til de ærede Forslagsstillere, om de ikke efter den Maade, hvorpaa den høitærede Justitsminister har udtalt sig om Lovforslaget, anse det for kloge at tage Forslaget tilbage.

Søgsbro: Det forekommer mig i Modsetning til den ærede sidste Taler, at netop Udtalelserne fra den ærede Minister indeholdt en Opfordring til at overveie Lovforslaget, for at det om muligt ved nogle nærmere Indskrænkninger kan faae en saadan Stikfælsse, at det tilsidt kan vinde hans Bifald. Jeg skal